
Tina Lengar Verovnik

**Slovenščina v radijskih programih na avstrijskem Koroškem:
odslíkava sodobne sociolingvistične podobe prostora**

---

objavljeno v:

Jerca Vogel (ur.): *Slovenščina – diskurzi, zvrsti in jeziki med identiteto in funkcijo.*

Obdobja 39. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete, 2020.

<https://centerslo.si/simpozij-obdobja/zborniki/obdobja-39/>

© Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 2020.

SLOVENŠČINA V RADIJSKIH PROGRAMIH NA AVSTRIJSKEM KOROŠKEM: ODSLİKAVA SODOBNE SOCIOLINGVISTIČNE PODOBE PROSTORA

Tina Lengar Verovnik

Fakulteta za družbene vede, Ljubljana
Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, ZRC SAZU, Ljubljana
tina.verovnik@fdv.uni-lj.si

DOI:10.4312/Obdobja.39.43-50

V sodobnem prostoru avstrijske Koroške zaradi političnih, gospodarskih in kulturnih sprememb ter migracij poleg slovenščine pripadnikov manjšine soobstajajo tudi različice, ki jih govorijo posamezniki, ki so se slovenščine naučili izven okolja primarne socializacije, priseljenci in dnevni migranti iz Slovenije ter priseljenci z območja nekdanje Jugoslavije. Slovenski radijski spored ORF in Radio Agora soustvarjata vsakodnevni radijski program v slovenskem jeziku, ki govorno odslíkava precejšen del te kompleksne sodobne sociolingvistične situacije. Prispevek prinaša ključne ugotovitve iz pogovorov s sodelavci obeh radijskih medijev o njihovi jezikovni uredniški politiki in praksi.

radio, slovenščina, avstrijska Koroška, občinstva, sociolingvistika

In today's Austrian Carinthia, due to political, economic and cultural changes and migration, in addition to Slovene spoken by members of the minority, there are also versions spoken by individuals who learned Slovene after their primary socialization, by immigrants and daily migrants from Slovenia, and immigrants from the former Yugoslavia. The Slovene radio stations ORF and Radio Agora help create a daily radio programme in a Slovene that reflects a significant part of this complex sociolinguistic situation. The article presents their language editorial policies, as established through interviews with the journalists of both radio media.

radio, Slovene, Austrian Carinthia, audiences, sociolinguistics

1 Oris sodobne sociolingvistične situacije

Uradne statistike za avstrijsko Koroško zadnjih nekaj desetletij kažejo stalno rast prijav k dvojezičnemu pouku v ljudskih šolah (mdr. Doleschal 2009: 97). K slovenski narodni skupnosti¹ se ponovno prištevajo prebivalci območij, na katerih jih prej skorajda ni bilo več: delno je to mogoče pripisati migracijam pripadnikov narodne skupnosti znotraj dežele Koroške (na ta račun se je npr. občutno povečal njihov delež v Celovcu in Beljaku), delno pa hitremu upadanju števila t. i. vindišarjev na račun t. i. jezikovnih

¹ Izraz *narodna skupnost* za avtohtono slovensko manjšino je ustaljen v prostoru avstrijske Koroške, v pogovorih so ga uporabljali tudi sogovorniki (zlasti ko so želeli razlikovati med pripadniki manjšine in drugimi govorniki slovenščine).

Slovencev (Steinicke 2001: 254–255). Odkrita zavezanost slovenski etnični skupnosti je zagotovo povezana tudi z izboljšanjem njene izobrazbene strukture, ki presega deželno povprečje (pomembno vlogo pri tem so odigrale slovenska gimnazija in druge izobraževalne ustanove na sekundarni in terciarni stopnji), ter s krepitvijo njenega kulturnega in gospodarskega kapitala (Zupančič 2007: 143, 146).

Vendar pa raziskovalci hkrati opozarjajo, da število rojenih govorcev slovenščine, praviloma jezikovno socializiranih v narečje, kljub temu upada (za številčne podatke in ocene gl. Zupančič 2007; Steinicke 2001). Veča se kvečjemu število posameznikov, ki se s slovenščino iz različnih razlogov seznanjajo kasneje (v ljudski šoli, na tečajih), a pogosto v omejenem obsegu in s knjižno zvrstjo. Zanimanje za slovenščino se je povečalo že, ko je postala državni jezik (in s hkratno spremembo političnega sistema), še bolj pa po vstopu Slovenije v Evropsko unijo (Busch 2010: 179). Posamezniki se slovenščine pogosto ne učijo zato, ker je jezik narodne skupnosti, ki biva v tem prostoru, temveč zato, ker je zanje gospodarsko ali kulturno zanimiva in jo dojemajo kot jezik sosednje države (Doleschal 2009: 98). Spet drugi se njene prisotnosti na Koroškem zavedajo in se je učijo kot drugega deželnega jezika; nekateri vanjo socializirajo svoje otroke, da bi obudili družinsko tradicijo (Busch 2008: 58). Med razlogi za povečano zanimanje za učenje slovenščine in prijavljanje otrok k dvojezičnemu pouku se pojavljajo tudi novejšje motivacije, povezane z visokim vrednotenjem etnične razsežnosti regionalne identitete (Steinicke 2001: 255) in večjezičnosti (Kern 2009: 79).

V zapleteno sociolingvistično sliko, ki v tem prostoru ni bila nikdar enostavna, vstopajo tudi rojeni govorniki slovenščine, ki na avstrijsko Koroško dnevno migrirajo iz Slovenije ali se tja priseljujejo. Poleg njihovih otrok, ki se vključujejo v koroške dvojezične vrtnice in šole, je veliko tudi dijakov iz Slovenije, ki obiskujejo slovensko gimnazijo ali dvojezične srednje šole. Od sedemdesetih let 20. stoletja dalje so se na Koroško priseljevali posamezniki iz nekdanjih jugoslovanskih republik. Tem je slovenščina pogosto predstavljala jezik, ki jim je omogočil prvo integracijo v avstrijsko družbo in jim na trgu dela prinašal prednost (Busch 2008: 59). Vsi ti govorniki, primarno socializirani bodisi v druga, nekoroška slovenska narečja bodisi v druge južnoslovanske jezike, povečujejo pestrost različic govornih slovenščine, ki jih je na avstrijskem Koroškem danes mogoče slišati zasebno, pa tudi javno – med drugim v vsakodnevnih slovenskih radijskih vsebinah.

2 Radio Agora in slovenski spored ORF

Slovenščino je bilo na radiu na Koroškem mogoče slišati že od leta 1946 dalje, ko je avstrijski javni radio pod okriljem britanske zasedbene oblasti prvič oddajal v slovenskem jeziku. V ta namen se je na ORF oblikovalo slovensko uredništvo, ki od leta 1989 dalje pripravlja tudi televizijski tednik *Dober dan, Koroška* (danes *Dober dan, Koroška / Dober dan, Štajerska*). Slovenski jezik je na radiu postopno pridobil več oddajnega časa, naraščale pa so tudi želje po celodnevem programu. Šele leta 1998 se je ta želja uresničila, ko sta dva radia – Agora in Korotan (kasneje Radio dva) – začela s skupnim oddajanjem celodnevnega slovenskega radijskega programa. Leta 2011 je frekvenčno licenco za oddajanje na ozemlju slovenske narodne skupnosti

nato uspelo pridobiti Radiu Agora, ki je že prej sodeloval s slovenskim sporedom ORF, odtlej pa si ta programa radijsko frekvenco med drugim delita za pripravljanje 12-urnega vsakodnevnega sporeda v slovenskem jeziku: dve tretjini (gledano časovno) ga prispevajo na slovenskem uredništvu ORF, tretjino ga pripravi Radio Agora.

V uredništvu slovenskih sporedov ORF poleg osmih ur dnevnega radijskega sporeda pripravljajo že omenjeno tedensko televizijsko oddajo, na spletišču ORF Slovenci pa objavljajo dvojezične dnevne novice in izčrpen koledar prireditev različnih ustanov, društev in organizacij (zlasti) narodne skupnosti. Na skupni radijski frekvenci skrbijo med drugim za dnevnoinformativne vsebine; tudi sicer je težišče njihovega dela na informiranju o aktualnem dogajanju na različnih družbenih področjih, povezanih s slovensko narodno skupnostjo na Koroškem.

Radio Agora poleg štirih ur profesionalnega dnevnega slovenskega sporeda s pomočjo prostovoljnih sodelavcev pripravlja še večerne in nočne oddaje v drugih jezikih; pripravljajo tudi izobraževanja in radijske delavnice za šole. Kot pravijo sami, so »medijski, umetnostni in eksperimentalni prostor za slovensko-, nemško-, dvo- ali večjezične poslušalke, poslušalce, radijke in radijce na Koroškem in južnem Štajerskem ter za priseljene ljudi, njihove jezike in kulture« (Radio Agora). Že od začetka so alternativni medij; so »glasilo za vse tiste ljudi in teme, ki jih mediji v glavnem toku poročanja ne upoštevajo ali diskriminirajo« (prav tam); tudi v tem smislu so dopolnilo sporeda slovenskega uredništva ORF. Alternativnost medija pa se navadno ne kaže le v vsebinah in pristopih k temam, temveč tudi v oblikah in jeziku, ki ga pri tem uporabljajo (Lengar Verovnik 2012: 164–166). Ker je namen alternativnega medija dajati glas »drugim«, je posledica tega pogosto heteroglosija – tudi program Radia Agora je bil sprva dvojezičen v najbolj dobesednem pomenu, moderatorja sta bila dva ter sta si izmenjevala sekvence v slovenščini in nemščini, tudi pogovorni ali narečni; jezikovno raznolikost pa so dopolnjevali poslušalci, ki so v kontaktnih oddajah prav tako govorili v različnih zvrsteh (Busch 2004: 86–89).

Med februarjem in aprilom 2020 sem od sodelavcev obeh medijev pridobila informacije o več vidikih njihovega delovanja; nekatere predstavljam v nadaljevanju prispevka. S sodelavcem Radia Agora (v nadaljevanju Ag1), ki izhaja iz narodne skupnosti in z medijem sodeluje osem let, sem še pred omejitvijo gibanja zaradi epidemije covid-19 intervju opravila v živo. S sodelavko Radia Agora (v nadaljevanju Ag2), ki prihaja iz Slovenije, a zadnje desetletje živi na avstrijskem Koroškem in skoraj toliko časa dela na tem mediju, sem intervju opravila kasneje prek storitve Zoom. Njune odgovore sem zapisala z minimalnimi posegi (prilagoditev glasov in oblik zapisu, opustitev diskurznihih označevalcev). Sodelavci slovenskega uredništva ORF (v nadaljevanju Orf), vsi pripadniki narodne skupnosti, so mi zaradi preobilice dnevnih obveznosti v novi situaciji odgovore na vprašanja poslali v pisni obliki po e-pošti (zbral jih je njihov glavni urednik); objavljeni izseki so dobesedni.

3 Jezikovna uredniška politika in jezikovna praksa obeh uredništev

V Lengar Verovnik (2018) je jezikovna uredniška politika radijskega medija opredeljena kot sklop smernic za enovito delovanje radijskega programa, ki se tiče njegove celostne jezikovne podobe. V tem smislu se oba radijska programa prekrivata v dveh točkah. Prva je razmerje med slovenskim in nemškim jezikom. Na Radiu Agora imajo načelno pravilo, da se nemščini na splošno izogibajo (Ag1); vse moderacije, ki gredo v živo, so v slovenščini (Ag2). Sogovorniki so slovensko ali nemško govoreči (teh ne prevajajo, ker so njihovi poslušalci dvojezični) – kadar je v prispevku prisotna tudi nemščina, pa je njen delež v eni uri lahko največ 10-odstoten, kar pomeni šest minut. Od tega pravila včasih tudi odstopajo, zlasti če gre za zelo zanimivo vsebino ali način pripovedovanja in bi s povzemanjem ali prevajanjem poslušalce prikrajšali (Ag1). Nemščina v slovenskem sporedu ORF pa se pojavlja običajno le ob poročilih kolegov z Dunaja (ta so vključena v njihov del programa) in ob njihovih poročilih, kadar sogovornik ni več slovenščine (Orf).

Druga stična točka obeh programov je zahteva po znanju zborne slovenščine. Na Radiu Agora zato občasno pripravljajo interna izobraževanja v sodelovanju s strokovnjaki iz Slovenije (Ag1, Ag2). Sodelavke in sodelavci slovenskega sporeda ORF pa morajo za opravljanje svojega dela v zborni obliki obvladati oba deželna jezika. Hkrati se na tej točki pojavlja ključna razlika med obema medijema: (ne)raba drugih zvrsti, oz. natančneje, narečja. Na ORF v novinarskih prispevkih in moderacijah ter pri dnevnem informiranju načeloma poročajo v zborni slovenščini. »Skušamo pa s sogovorniki in težišči v prispevkih gojiti in dati prostor tudi vsem slovenskim narečjem v deželi. [...] Vsak sodelavec našega uredništva se zaveda posebnega poslanstva in se trudi tako ob posredovanju lepe zborne slovenščine kot tudi pri ohranjanju lepote naših domačih narečij, ki jim dajemo vedno svoj prostor« (Orf). Za njihove sodelavce je zato koristno, »da obvladajo pogovorno vsaj eno od koroških slovenskih narečij, saj ob določenih reportažah v domači govorici beseda s sogovorniki lažje steče. Na splošno skušamo vključevati narečja v naše sporede, saj se zavedamo pomena ohranjanja zaklada narečij. Obvladanje narečja pa ni nujen pogoj za delo v uredništvu« (Orf). To jezikovnouredniško naravnost je mogoče bolje razumeti, če pogledamo nekatere raziskave. Lundberg (2015) v svoji ugotavlja, da imajo govorniki slovenskih koroških narečij v Avstriji do njih izrazito pozitiven odnos in da jih dojemajo kot pomemben element lastne identitete, vendar pa je več kot polovica anketirancev prepričana, da mlajše generacije ne govorijo več pretežno v narečju. Priestly (2003: 110) navaja, da se jezikovni odnos do slovenščine razvija bolj pozitivno kot v prejšnjih fazah zlasti med mlajšimi pripadniki narodne skupnosti, vendar se ob tem očitno tudi na avstrijskem Koroškem odvija proces izravnavanja ozko narečnih posebnosti v smeri regionalnega ali celo standardnega govora, ki je sicer značilen za celoten evropski prostor (Lundberg 2010: 45).

Na Radiu Agora pa v uredništvu velja dogovor, da moderatorji in novinarji ves čas govorijo knjižno slovenščino. Tudi v intervjujskem prispevku ne smejo preiti v narečje, pa čeprav narečno govori sogovornik (Ag1). V tem smislu je zanimivo pripovedovanje

Ag1, ki je pripadnik narodne skupnosti in v njej glede jezikovne politike medija kdaj sliši tudi opazke v smislu, da je on še edini, pri katerem je mogoče zaznati sledi podjunskega narečnega govora. Njegov odgovor je: »Oprostite, ni bilo namerno, da sem prešel v narečje, poskusil bom, da ne; nakar mi rečejo, zakaj le, saj ravno to je lepo, to hočemo slišati« (Ag1). Tudi sogovornici, sicer priseljenci iz Slovenije, se zdi, da vsaj delu narodne skupnosti njihova jezikovna uredniška politika »ni tako všeč, ker zanje je dialekt tisti, ki je domača in prava govorica« (Ag2). O odnosu koroških Slovencev do obeh zvrsti priča tudi njen samopopravek, ko govori o tem, da želijo pripadniki narodne skupnosti teme, ki jih sicer slišijo v nemškem jeziku, slišati »še enkrat v svojem domačem jeziku, oziroma bolje rečeno, knjižnem jeziku – za domači jezik bi morali znati dialekt, pa ga ne znamo, ker smo ‘uvoženi’ (smeh)« (Ag2). Zadnji del njene izjave se nanaša na trenutno sestavo novinarskega dela uredništva, v katerem so poleg govorca iz narodne skupnosti še trije govorci iz Slovenije, vsak s svojim dialektalnim ozadjem, in tudi govorka, katere materni jezik je bosanščina in ki govori slovenščino s »tujim akcentom« (Busch 2008: 58).

Vendar pa je govorno pisana sestava uredništva le del odgovora na vprašanje, zakaj je krovna izbira pri vseh stalnih sodelavkah in sodelavcih slovenski knjižni govor. Poleg tega obstajata vsaj še dva razloga. Prvi je povezan z občinstvi, ki jih Radio Agora nagovarja. Po mnenju Ag1 ta niso bistveno drugačna od poslušalcev slovenskega sporeda ORF, saj gre za isto frekvenco in po njegovem mnenju ljudje ne znajo čisto ločiti, kaj je kateri program. Meni tudi, da so to predvsem ljudje, ki so doma in poslušajo radio kot zvočno ozadje. Drugačno predstavo o njih ima sogovornica: »Če izhajam povsem iz sebe, nagovarjamo tudi vse poslušalke in poslušalce, ki razumejo slovenski jezik, pa ga morda ne govorijo ali pa ga ne želijo govoriti ali ga ne obvladajo tako dobro, da bi ga govorili – razumejo pa nas. Morda nas posluša tudi kdo, ki nima zveze s slovenskim jezikom in z narodno skupnostjo, ampak mu je všeč glasba ali melodija jezika« (Ag2). Meni, da je njihovo poslušalstvo veliko bolj pestro, kot si lahko mislijo: dovršen del (po njeni oceni vsaj polovica) je še vedno pripadnikov narodne skupnosti, ostalo pa so »priseljenci, druga generacija priseljencev, ljudje v mešanih zakonih, tisti, ki so se naučili slovenščine v šolah, da lahko poslušajo oziroma razumejo« (Ag2). Zaveda se, da pripravlja program še za veliko več kot zgolj narodno skupnost.

Tretji razlog pa je povezan z združitvijo obeh programov na skupni frekvenci. Na začetku oddajanja je bil Radio Agora, kot smo že omenili, jezikovno veliko bolj heterogen; sogovornik Ag1 pravi, da je na posnetkih iz zgodnjega obdobja mogoče slišati več narečja; pripominja pa tudi, da so do danes prehodili dolgo pot in da se je koncept radia večkrat zamenjal – od piratskega na začetku do svobodnega danes. Busch (2004: 89) poleg tega domneva, da je na opustitev drugih jezikovnih zvrsti in krepitev knjižnosti govora vplival prevzem (implicitnih) jezikovnih pravil, kot že ves čas veljajo v slovenskem sporedu ORF, s čimer je večjo vrednost dobila »pravilnost« govora. Vendar pa ta ni aksiom, ki ga ne bi bilo mogoče prekršiti: Ag1 skupaj s sodelavcem iz Slovenije občasno vodi večerno oddajo, v kateri uporabljata tudi

pogovorne in slengovske, občasno narečne prvine. Žanrski okvir, ki je v večernem terminu drugačen kot v dnevnem – pri omenjeni oddaji gre za sproščen dialoški format na temo glasbe –, torej tudi na Radiu Agora omogoča odmik od načelne knjižnosti, vendar z drugačno motivacijo kot v slovenskem sporedu ORF.

4 Radio in jezikovno izobraževanje občinstev

Slovenščina je z vsakodnevnim 12-urnim radijskim programom v prostoru južne Koroške pridobila dodaten prestiž. Ali z besedami sogovornikov: »Gotovo se je z oddajami na avstrijskem radiu kot tudi v televiziji močno dvignila samozavest rojakov, ne nazadnje pa akceptanca do prisotnosti slovenščine v javnosti v večinskem narodu« (Orf). Raziskava (Vrečar 2007) kaže, da bralci in poslušalci slovenskih manjšinskih medijev te med drugim spremljajo tudi zaradi uporabe slovenščine v njih (16 %) ter za učenje in izpopolnjevanje jezika (6 %); četrtnina kot njihovo prednost navaja pomoč pri ohranjanju slovenskega jezika in narodne zavesti; kot najpomembnejšega izmed vplivov medijev na narodno skupnost navajajo ohranjanje, v manjšem deležu tudi nadgradnjo slovenščine. Po končanem (dvojezičnem) šolanju se namreč »večina koroških Slovencev s svojim maternim jezikom srečuje le še v družinskem in zasebnem okolju, v slovenskih kulturnih društvih, slovenskih zadrugah, hranilnicah in pri verskih obredih v katoliški Cerkvi. Na ostalih področjih javnega življenja prevladuje nemščina« (Schellander 2018: 30). Mediji so tako »za večino pripadnikov slovenske narodne skupnosti, ki se aktivno ne udeležujejo ‘manjšinskega življenja’, pogosto edina možnost za stik s slovenskim jezikom – tako njegovo govorno kot tudi pisno obliko. Še posebno so manjšinski mediji pomembni v mestnih okoljih, kjer ni tolikšne slovenske društvene dejavnosti kot v bolj tradicionalnih, vaških okoljih« (Vrečar 2007: 59).

Na vprašanje, ali menijo, da predstavljajo za svoje poslušalce jezikovni model (v smislu, kako govoriti javno), so sodelavci slovenskega sporeda ORF zapisali: »Nedvomno so slovenski sporedi avstrijske radiotelevizije ORF od nekdaj tudi pomemben faktor pri ohranjanju jezikovnih kompetenc med rojaki v deželi. Tako se trudimo, da ponujamo poročanje v brezhibni slovenščini« (Orf). Zaradi dolgoletnega delovanja slovenske gimnazije in drugih dvojezičnih izobraževalnih ustanov pa se jim zdi, da »prispevajo manj k šolanju kot k samozavesti rojakinj in rojakov predvsem ob nastopih v medijih. Čeprav seveda tudi dandanes ne zanemarjamo bistvene naloge medijske oskrbe – posredovanja lepe slovenščine v javnosti« (Orf).

Sogovornik Ag1 se strinja, da je mogoče Radio Agora poslušati tudi za ta namen (zato se mu zdi raba knjižnega jezika toliko pomembnejša), čeprav »pri njih to ne piše v statutih ali kaj podobnega, seveda pa je tudi to v ozadju, da se drugi lahko kaj naučijo, če hočejo« (Ag1). Ne zdi se mu, da bi hoteli poslušalce prav zanalašč jezikovno izobraževati; tudi sam ob pripravljanju prispevkov bolj kot o tem razmišlja o njihovi vsebini. Sogovornica Ag2 pa izpostavlja še eno pomembno plat: obravnavati skušajo predvsem teme, ki zanimajo narodno skupnost in jih ta že pozna iz nemških medijev; velikokrat se ji namreč zdi, da si jih pripadniki narodne skupnosti želijo slišati tudi v slovenščini. S tem »nevede poučujemo, narekujemo smer, kako se kaj reče, izgovori,

podajamo neke jezikovne kompetence« (Ag2). Odrasli ljudje, ki ne hodijo več v šolo in se ne izobražujejo namensko, se po njenem mnenju niti ne zavedajo, da so mediji tisti, ki jim lahko ali odvzamejo ali pa dodatno krepijo jezikovne kompetence. Zato je njihova odgovornost še toliko večja.

5 Zaključek

Dnevni slovenski radijski program na avstrijskem Koroškem po ugotovitvah iz opravljenih intervjujev jezikovno odslíkava precejšen del tamkajšnje sodobne sociolingvistične stvarnosti. Slovenski spored ORF, ki pripravlja dve tretjini oddajnih ur, po besedah njegovih ustvarjalcev daje prostor tudi narečjem in tako morda pomaga pri upočasnevanju njihovega izginjanja oz. vsaj spreminjanja. Čeprav raziskave kažejo, da mladi – za razliko od starejših generacij – sproščeno uporabljajo slovenščino tudi v formalnejših in javnih položajih, pa ta ni nujno lokalno narečje niti ni nujno, da jo uporabljajo za vse teme in položaje – v mnogih prehajajo v nemščino (Prilasnik 2013: 88–89). Program Radia Agora, ki predstavlja tretjino oddajnega časa, pa je po besedah sogovornikov jezikovna demonstracija precejšnjega dela pahljače govornih različic slovenščine, ki soobstajajo v tem prostoru. Čeprav je večina govorcev še vedno pripadnikov narodne skupnosti, so ob njih tudi tisti, ki so se (knjižne) slovenščine priučili kot nemško govoreči, priseljenci in dnevni migranti iz Slovenije ter priseljenci z območja nekdanje Jugoslavije. Radio Agora prinaša tako govor z lokalnim dialektalnim ozadjem kot različice govorne slovenščine, ki so z vidika govora avtohtonih prebivalcev zaznamovane. Skupno obema radiema pa je prizadevanje za jezikovno kultiviran govor, ki dnevno vstopa v intimni prostor mnogih poslušalcev, katerih srečevanje s knjižno različico je sicer v javnem življenju večinoma zelo omejeno. V prispevku smo se omejili le na stališča in pričevanja ustvarjalcev radijskih vsebin; da bi dobili celovitejšo sliko, bi bilo treba ugotovitve v prihodnje nadgraditi še s kvalitativno analizo jezikovnih in diskurzivnih praks obeh medijev.

Literatura

- BUSCH, Brigitta, 2010: Slowenisch in Kärnten – Sprache jenseits ethnischer Kategorien. Werner Wintersteiner, Georg Gombos, Daniela Gronold (ur.): *Grenzverkehr/ungen: Mehrsprachigkeit, Transkulturalität und Bildung im Alpen-Adria-Raum*. Celovec: Wieser.
- BUSCH, Brigitta, 2008: Slovenščina na Koroškem: jezik manjšine, a ne le to. Miran Košuta (ur.): *Slovenščina med kulturami: Slovenski slavistični kongres*. Celovec, Ljubljana: Slavistično društvo Slovenije. 55–63.
- BUSCH, Brigitta, 2004: *Sprachen im Disput: Medien und Öffentlichkeit in multilingualen Gesellschaften*. Celovec: Drava.
- DOLESCHAL, Ursula, 2009: Infrastruktura in razvoj slovenščine in slovenistike na Koroškem. Marko Stabej (ur.): *Infrastruktura slovenščine in slovenistike. Obdobja 28*. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. 97–101.
- KERN, Damjana, 2009: Vloga manjšinske šole pri ohranjanju slovenskega jezika in kulture. *Jezik in slovstvo* LIV/1. 55–71.
- LENGAR VEROVNIK, Tina, 2012: *Radijska dvogovornost: jezikovne izbire novinarjev*. Ljubljana: Založba FDV.
- LENGAR VEROVNIK, Tina, 2018: Jezikovna uredniška politika in slovenski radijski mediji. *Slavia Centralis* XI/2. 144–157.

- LUNDBERG, Grant, 2015: Preliminary Report on Dialect Attitudes in Austrian and Slovene Carinthia. *Slovenski jezik – Slovene Linguistic Studies* 10. 167–182.
- LUNDBERG, Grant, 2010: Dialect usage in Slovenia. *Slovene Studies* XXXII/1–2. 43–66.
- PRIESTLY, Tom, 2003: Maintenance of Slovene in Carinthia (Austria): Grounds for guarded optimism? *Canadian Slavonic Papers* XLV/1–2. 95–117.
- PRILASNIG, Fabian Gottfried, 2013: Das Slowenische in Kärnten aus soziolinguistischer Sicht. *Wiener Linguistische Gazette* 77. 84–91.
- Radio Agora*. www.agora.at/home/ (dostop 14. 5. 2020)
- SCHELLANDER, Tanja, 2018: *Analiza poročevalskega jezika in stila manjšinskega tiska: primer koroškoslovenskega tednika Novice. Magistrsko delo*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- STEINICKE, Ernst, 2001: Städte als Innovationszentren für eine Neubesinnung ethnischer Minderheiten. Das Beispiel der Kärntner Slowenen (Österreich). *Geographica Helvetica* LVI/4. 249–260.
- VREČAR, Teja, 2007: *Vpliv manjšinskih medijev na slovensko narodno skupnost na avstrijskem Koroškem. Diplomsko delo*. Ljubljana: Filozofska fakulteta.
- ZUPANČIČ, Jernej, 2007: Sodobni socialni in etnični procesi med koroškimi Slovenci. *Razprave in gradivo* 53–54. 140–164.